

Sygn. akt II K 1009/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 grudnia 2013

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Skibińska

Protokolant Joanna Szajkowska

po rozpoznaniu w dniach 29 października 2013 r. i 27 listopada 2013 r.

sprawy **P. D. (1)**

syna S. i A. z d. M.

urodzonego w dniu (...) w L.

oskarżonego o to, że:

w dniu 05 października 2012 roku w K. przy ul. (...) w sklepie jubilerskim, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, używając metalowego przedmiotu przypominającego broń palną oraz grożąc postrzeleniem użył przemocy wobec S. K., polegającej na uderzaniu jej i kopaniu po całym ciele, doprowadzając ją do stanu nieprzytomności spowodowali u niej obrażenia w postaci stanu po urazie głowy ze wstrząśnieniem mózgu, stanu po urazie klatki piersiowej i kończyn dolnych oraz ostrej reakcji stresowej, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu, po czym rozbili szyby w ladach ekspozycyjnych i dokonali zaboru w celu przywłaszczenia wyrobów ze złota o łącznej wartości 278.335, 81 złotych, czym działali na szkodę S. K., S. S. (2) i A. S. (1), przy czym P. D. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 10 października 2008 roku sygn. II K 232/08 na karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, obejmującym skazania za czyn z art. 279§1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności i za czyn z art. 157§1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 01 sierpnia 2009 roku do 27 kwietnia 2010 roku oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 14 grudnia 2005 roku sygn. II K 869/05 zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 28 marca 2006 roku sygn. IV Ka 161/06 za czyn z art. 280 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 28 lipca 2005 roku do dnia 28 września 2005 roku oraz od 02 października 2007 roku do dnia 01 sierpnia 2009 roku,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. oskarżonego **P. D. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 05 października 2012 roku w K. w sklepie jubilerskim położonym przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (2), R. K. oraz inną osobą, używając metalowego przedmiotu przypominającego broń palną oraz grożąc pozbawieniem życia użył przemocy wobec S. K., polegającej na uderzaniu jej i kopaniu po całym ciele, doprowadzając ją do stanu nieprzytomności spowodowali u niej obrażenia w postaci stanu po urazie głowy ze wstrząśnieniem mózgu, stanu po urazie klatki piersiowej i kończyn dolnych oraz ostrej reakcji stresowej, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu, po czym rozbili szyby w ladach ekspozycyjnych i dokonali zaboru w celu przywłaszczenia wyrobów ze złota o łącznej wartości 457.650,97 złotych, czym działał na szkodę S. K., S. S. (2) i A. S. (1), przy czym P. D. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 07 kwietnia 2004 w sprawie o sygn. akt VII K 1114/03 za czyn z art. 279 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący cztery lata, postanowieniem Sądu

Rejonowego w Legnicy z dnia 10 października 2005 roku zarządzono wykonanie kary, wyrokiem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 11 sierpnia 2004 w sprawie o sygn. akt VII K 1147/03 za czyn z art. 157 § 1 k.k. na karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres czterech lat próby, postanowieniem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 07 sierpnia 2006 zarządzono wykonanie kary, objętych następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 10 października 2008 w sprawie o sygn. akt II K 232/08, którym P. D. (1) wymierzono karę łączną roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 01 sierpnia 2009 do 27 kwietnia 2010 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 14 grudnia 2005 w sprawie o sygn. akt II K 869/05 zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 28 marca 2006 w sprawie o sygn. akt IV Ka 161/06 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i in. popełnione w ramach ciągu przestępstw na karę dwóch lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 28 lipca 2005 do 28 września 2005 oraz od 02 października 2007 do 01 sierpnia 2009, co stanowi występki z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności a nadto na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego P. D. (1) karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych ustalając, iż jedna stawka dzienna wynosi kwotę 25 (dwudziestu pięciu) złotych,

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu P. D. (1) okres zatrzymania w dniach 28 i 29 marca 2013,

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **P. D. (1)** środek karny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej S. K. kwoty 30.000 (trzydziestu) tysięcy złotych, ustalając, iż w tym zakresie odpowiada solidarnie z A. S. (2) i R. K.,

IV. na podstawie art. 415 § 4 k.p.k. zasądza od oskarżonego **P. D. (1)** na rzecz S. S. (2) i A. S. (1) odszkodowanie w kwocie 357.650,97 zł (trzystu pięćdziesięciu siedmiu tysięcy sześciuset pięćdziesięciu złotych dziewięćdziesięciu siedmiu groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 05 października 2012 do dnia zapłaty, ustalając, iż w tym zakresie odpowiada solidarnie z A. S. (2) i R. K.,

V. na podstawie art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego P. D. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 2.400 (dwa tysiące czterysta) złotych opłaty, a nadto zasądza od oskarżonego P. D. (1) na rzecz oskarżycieli posiłkowych S. K. i S. S. (2) kwoty po 619,92 zł (sześćset dziewiętnaście złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru.

Sygn. akt II K 1009/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. S. (2) i A. S. (1) prowadzili sklep jubilerski, który mieścił się w K. przy ulicy (...). A. S. (2), R. K., P. D. (1) oraz J. G. znali się w przeszłości i utrzymywali ze sobą kontakty spotykając się towarzysko. Podczas jednego ze spotkań postanowili dokonać napadu na sklep jubilerski położony w bliżej nieokreślonej mniejszej miejscowości. W toku dalszych rozmów ich wybór padł na K., ponieważ kojarzyli w tej miejscowości sklep jubilerski, do którego łatwo było dostać się z zewnątrz w odróżnieniu od sklepów jubilerskich położonych w galeriach handlowych. Umówili się, iż podział ról będzie taki, że A. S. (2), R. K., P. D. (1) oraz J. G. udadzą się samochodem do K.. Samochód pozostawią przy jednej z bocznych ulic. W samochodzie pozostanie kierowca, czyli J. G., który nie będzie opuszczał tego miejsca pod żadnym pozorem do czasu powrotu pozostałych. W tym czasie A. S. (2), R. K. i P. D. (1) udadzą się do uprzednio wytypowanego sklepu jubilerskiego, gdzie dokonają rozboju w ten sposób, że P. D. (1) wejdzie do wnętrza sklepu jako pierwszy i przytrzyma sprzedawcę, następnie do środka wejdą A. S. (2) i R. K. i dokonają kradzieży znajdującego się w sklepie złota. Następnie powrócą do samochodu.

W dniu 05 października 2012 opisani powyżej mężczyźni udali się samochodem marki M. należącym do J. G. z L. do K.. Samochód został zaparkowany w K. na ulicy (...). W samochodzie pozostał kierowca J. G.. A. S. (2), R. K. i P. D. (1) udali się na ulicę (...), gdzie znajdował się uprzednio wytypowany przez nich sklep jubilerski. Mężczyźni przechadzali się tą ulicą oczekujący na dogodny dla realizacji zamiaru moment. W tym czasie w sklepie znajdowała się S. K.. Kiedy P. D. (1) wszedł do sklepu znajdowała się ona pomiędzy pomieszczeniem sklepowym a pomieszczeniem zaplecza, wychodząc z zaplecza. P. D. (1) przeszedł obok lady, doszedł do S. K., uderzył ją pięścią w twarz, chwycił za włosy, a kiedy S. K. zaczęła krzyczeć, przyłożył jej do głowy metalowy przedmiot przypominający broń palną i zagroził pozbawieniem jej życia. S. K. straciła przytomność, mimo tego P. D. (1) uderzał ją i kopał po całym ciele. W tym czasie A. S. (2) i R. K., po wejściu do sklepu, rozbijali ludy ekspozycyjne i zabierali wyroby ze złota pakując do torby całe paletki z prezentowanymi na nich wyrobami. W czasie zabierania przez A. S. (2) i R. K. wyrobów ze złota P. D. (1) w pomieszczeniu zaplecza przytrzymał S. K.. Łączna wartość skradzionych wyrobów ze złota wyniosła 457.650,97 złotych. Wyroby ze złota stanowiły własność S. S. (2) i A. S. (1). Wyroby ze złota były opatrzone metkami. Opuszczając sklep napastnicy kierowali się w stronę okna na zapleczu sklepu, kopiąc po drodze S. K.. Po opuszczeniu sklepu powrócili do samochodu, którym przyjechali do K. i udali się do L.. Opisanym działaniem A. S. (2), R. K. i P. D. (1) spowodowali u S. K. obrażenia w postaci stanu po urazie głowy ze wstrząśnieniem mózgu, stanu po urazie klatki piersiowej i kończyn dolnych oraz ostrej reakcji stresowej, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. D. (1) – k. 370-379 akt sprawy II K 644/13, 26, wyjaśnienia świadka A. S. (2) – k. 677-678 akt sprawy II K 644/13, wyjaśnienia świadka R. K. – k. 683-684 akt sprawy II K 644/13, zeznania świadka S. K. – k. 15-16, 235 akt sprawy II K 644/13, 26-27, zeznania świadka M. C. – k. 19-21 akt sprawy II K 644/13, zeznania świadka K. K. – k. 22 akt sprawy II K 644/13, zeznania świadka J. S. – k. 24 akt sprawy II K 644/13, zeznania świadka E. M. – k. 28 akt sprawy II K 644/13, zeznania świadka D. R. – k. 29-31 akt sprawy II K 644/13, zeznania świadka Ł. B. – k. 36-37 akt sprawy II K 644/13, zeznania świadka K. S. – k. 39-40 akt sprawy II K 644/13, zeznania świadka M. B. – k. 41-42 akt sprawy II K 644/13, zeznania świadka P. S. – k. 43-44 akt sprawy II K 644/13, zeznania świadka H. M. – k. 46-47 akt sprawy II K 644/13, zeznania świadka S. S. (2) – k. 64-65, 102, 184 akt sprawy II K 644/13, 34-35, zeznania świadka A. G. – k. 73 akt sprawy II K 644/13, zeznania świadka E. G. – k. 76, 658 akt sprawy II K 644/13, zeznania świadka R. S. – k. 97 akt sprawy II K 644/13, protokół oględzin miejsca – k. 48-53 akt sprawy II K 644/13, dokumentacja fotograficzna – k. 56-60, 273-290 akt sprawy II K 644/13, wyczenia księgowego – k. 104 akt sprawy II K 644/13, opinia biegłego – k. 223-224 akt sprawy II K 644/13, dokumentacja medyczna – k. 225, 849-852 akt sprawy II K 644/13, 31-32, protokół okazania wizerunku – k. 228-229 akt sprawy II K 644/13, analiza graficzna połączeń – k. 353 akt sprawy II K 644/13, protokoły okazania – k. 356-357, 383-384 akt sprawy II K 644/13, protokół eksperymentu procesowego wraz z dokumentacją fotograficzną – k. 474-478 akt sprawy II K 644/13, faktury VAT – k. 858-859 akt sprawy II K 644/13, rejestr VAT – k. 860 akt sprawy II K 644/13, notowania cen złota – k. 861-871 akt sprawy II K 644/13.

W drodze powrotnej do L. P. D. (1), A. S. (2), R. K. i J. G. zatrzymali się lesie, gdzie dokonali podziału skradzionego złota, dzieląc je na równe części według wagi wyrażonej na metkach, którymi opatrzone były skradzione wyroby złotnicze.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. D. (1) – k. 370-379 akt sprawy II K 644/13, 26, wyjaśnienia świadka A. S. (2) – k. 677-678 akt sprawy II K 644/13, wyjaśnienia świadka R. K. – k. 683-684 akt sprawy II K 644/13.

Z tytułu ubezpieczenia S. S. (2) i A. S. (1) wypłacono kwotę 100.000 złotych.

Dowód: historia rachunku – k. 853-854 akt sprawy II K 644/13, polisa o numerze (...) – k. 855-856 akt sprawy II K 644/13, pismo z dnia 03 stycznia 2013 – k. 857 akt sprawy II K 644/13.

P. D. (1) był uprzednio karany. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 07 kwietnia 2004 w sprawie o sygn. akt VII K 1114/03 za czyn z art. 279 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący cztery lata, postanowieniem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 10 października

2005 roku zarządzono wykonanie kary, wyrokiem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 11 sierpnia 2004 w sprawie o sygn. akt VII K 1147/03 za czyn z art. 157 § 1 k.k. na karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres czterech lat próby, postanowieniem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 07 sierpnia 2006 zarządzono wykonanie kary, objętych następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 10 października 2008 w sprawie o sygn. akt II K 232/08, którym P. D. (2) wymierzono karę łączną roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 01 sierpnia 2009 do 27 kwietnia 2010 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 14 grudnia 2005 w sprawie o sygn. akt II K 869/05 zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 28 marca 2006 w sprawie o sygn. akt IV Ka 161/06 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i in. popełnione w ramach ciągu przestępstw na karę dwóch lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 28 lipca 2005 do 28 września 2005 oraz od 02 października 2007 do 01 sierpnia 2009.

Dowód: dane o karalności – k. 524-525 akt sprawy II K 644/13, odpisy wyroków – k. 585-589, 591-593 akt sprawy II K 644/13.

P. D. (1) posiada wykształcenie podstawowe, nie posiada zawodu. Nie uszykuje dochodów. Jest żonaty, posiada na utrzymaniu troje niepełnoletnich dzieci.

Dowód: dane o osobie – k. 26,

W toku postępowania przygotowawczego P. D. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia częściowo zgodne ustalonym w sprawie stanem faktycznym. Zaprzeczył używaniu wobec S. K. przedmiotu przypominającego broń palną. Wskazał, iż skradzione złoto zostało podzielone pomiędzy czterech sprawców w równych częściach przy uwzględnieniu wagi skradzionych przedmiotów i na każdego przypadało po 300 – 40 gram złota.

W toku postępowania sądowego oskarżony P. D. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił składania wyjaśnień oraz udzielania odpowiedzi na pytania.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnieniom oskarżonego Sąd dał wiarę częściowo, a mianowicie wyłącznie w takim zakresie, w jakim jego wyjaśnienia nie pozostają w sprzeczności z uznanymi w całości za wiarygodne zeznaniami pokrzywdzonych S. K. i S. S. (2). Zeznania wymienionych świadków Sąd ocenił jak wiarygodne w całości. Świadkowie w sposób dokładny i wyczerpujący przedstawili swoje spostrzeżenia w zakresie czynu dokonanego przez P. D. (1) i współsprawców. Obydwie pokrzywdzone nie znały wcześniej ani P. D. (1) ani żadnego ze współsprawców, pozostają oni dla świadków osobami obcymi, do czasu popełnienia na ich szkodę czynu byli świadkom zupełnie nieznanymi. W ocenie Sądu po stronie pokrzywdzonych brak jakichkolwiek powodów by miały one składać zeznania nieprawdziwe, bezpodstawnie obciążające sprawców. Fakt, iż S. K. nie obejmuje w swoich zeznaniach wszystkich istotnych elementów przebiegu zdarzenia znajduje w ocenie Sądu oczywiste usprawiedliwienie zarówno w dynamicznym przebiegu zdarzenia, jak i w jego wyjątkowym charakterze. S. K. znalazła się w takiej sytuacji pierwszy raz w życiu. Użyto wobec niej przemocy i to w stopniu w sposób oczywiście przekraczającym konieczność jej użycia dla osiągnięcia celu w postaci obez władnienia jej. Grożono pozbawieniem życia przy użyciu przedmiotu przypominającego broń palną. Jest więc oczywiste, iż świadek koncentrowała swoją uwagę głównie na zachowaniach sprawców wymierzonych przeciwko niej samej. Z kolei S. S. (2) nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia, nie mogła więc opisać jego przebiegu i opierała się tylko na wiadomościach zdobytych z innych źródeł. Należy jednak podkreślić, iż sposób relacjonowania obydwu kobiet potwierdza szczerść ich relacji. Gdyby pokrzywdzone dążyły do nieprawdziwego i bezpodstawnego obciążania sprawców prezentowane przez nich wersje nosiłyby znamiona bardziej przemyślanych i uprzednio przygotowanych, a więc ułożonych, uporządkowanych, dokładnych. Sposób wypowiedzania się świadków, gestykulacja, mimika, nerwowość potwierdza w ocenie Sądu szczerść wypowiedzi tych osób. W ocenie Sądu fakt zmiany twierdzeń pokrzywdzonej S. S. (2) co do wysokości wyrządzonej szkody w żaden sposób nie podważa wiarygodności jej zeznań. Świadek opierała się między innymi na zawartych w aktach obliczeniach dokonanych przez księgowego. Z treści tych obliczeń jak również z dokumentacji wykazującej wartość złota i wyrobów złotniczych wynika

przecież, iż możliwe było przyjęcie przez pokrzywdzoną i wykazywanie przed Sądem, iż wartość skradzionego złota była dużo wyższa. Świadek tak jednak nie postąpiła, co w ocenie Sądu potwierdza szczerść jej wypowiedzi i dążenie do wykazania prawdy, nie zaś maksymalne obciążanie sprawców.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom oskarżonego w zakresie nieposługiwania się przez niego przedmiotem przypominającym broń. Na takie zachowanie zdecydowanie i konsekwentnie wskazuje pokrzywdzona S. K.. Za niewiarygodne jako sprzeczne z zeznaniami tego świadka oraz z zasadami doświadczenia życiowego Sąd uznał twierdzenia oskarżonego, iż pokrzywdzona musiała omyłkowo przyjąć, iż grożono jej przedmiotem przypominającym broń, podczas gdy według oskarżonego mogła dojść do takiego przekonania gdy leżąc dotykała głowę sejf. Do użycia przedmiotu przypominającego broń miało przecież dojść w początkowej fazie zdarzenia, kiedy pokrzywdzona S. K. jeszcze stała, a więc nie mogła w tym czasie leżąc głową dotykać sejf.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom oskarżonego w zakresie ilości skradzionych wyrobów ze złota. Jego twierdzenia w tym zakresie pozostają w zdecydowanej sprzeczności z twierdzeniami S. S. (2). Oskarżony wskazał, iż na każdego ze sprawców przypadło 300-400 gram wyrobów ze złota. Przemnożenie 400 gram przez liczbę sprawców daje wynik przekraczający ledwie połowę ilości wskazywanej przez pokrzywdzoną S. S. (2).

Należy podkreślić, iż mimo takiej możliwości, ani oskarżony ani jego obrońca na etapie postępowania sądowego nie kwestionowali w jakikolwiek sposób twierdzeń pokrzywdzonych, jak również nie dążyli do wykazania okoliczności przeciwnych.

Początkowe wyjaśnienia świadka J. G., jak również wyjaśnienia świadków R. K. i A. S. (2) Sąd ocenił jako niewiarygodne w całości, niekierowane na uniknięcie grożące im odpowiedzialności karnej. Wyjaśnienia świadka J. G. z dnia 05 kwietnia 2013 Sąd ocenił jako wiarygodne wyłącznie w zakresie potwierdzenia przyjazdu świadka do K. wraz z P. D. (1), A. S. (2) i R. K.. W pozostałej części Sąd podobnie jak w przypadku wcześniejszych wyjaśnień tego świadka ocenił je jako niewiarygodne, niekierowane na uniknięcie grożące świadkowi odpowiedzialności karnej. Wyjaśnienia świadków A. S. (2) i R. K. z dnia 05 czerwca 2013 Sąd ocenił jako wiarygodne w zakresie przebiegu zdarzenia, albowiem korespondują one z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, jednak wyjaśnienia te nie wnoszą do sprawy okoliczności innych niż wynikające z wyjaśnień P. D. (1).

Zeznania pozostałych świadków Sąd uznał za wiarygodne w całości, jednak żaden ze świadków nie był bezpośrednim świadkiem zdarzeni objętego zarzutem w niniejszej sprawie. Sąd nie dopatrył się przesłanek dla kwestionowania zeznań świadków, jak również nie były one w toku procesu kwestionowane przez strony.

Wiarygodność dokumentów zawartych w aktach sprawy nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, gdyż zostały one sporządzone w prawidłowy sposób, przez osoby posiadające ku temu stosowne uprawnienia, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana.

Opinie biegłych Sąd ocenił jako jasne, pełne, wolne od sprzeczności, a ich treść nie była w toku procesu kwestionowana.

P. D. (1) jest zdolny do zawinienia. Osiągnął on odpowiedni wiek i stopień rozwoju intelektualnego, a więc miał możliwość rozpoznania bezprawności popełnionego czynu. Nie był niepoczytalny, jak również nie pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do bezprawności czynu lub okoliczności ją wyłączającej. Działał w normalnej sytuacji motywacyjnej, nie pozostawał w stanie wyższej konieczności, nie działał w warunkach obrony koniecznej.

Sprawstwo oskarżonego nie budzi wątpliwości. w dniu 05 października 2012 roku w K. w sklepie jubilerskim położonym przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (2), R. K. oraz inną osobą, używając metalowego przedmiotu przypominającego broń palną oraz grożąc pozbawieniem życia użył przemocy wobec S. K., polegającej na uderzeniu jej i kopaniu po całym ciele, doprowadzając ją do stanu nieprzytomności spowodowali u niej obrażenia w postaci stanu po urazie głowy ze wstrząśnieniem mózgu, stanu po urazie klatki piersiowej i kończyn dolnych oraz ostrej reakcji stresowej, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu, po czym rozbili szyby w ladach ekspozycyjnych i dokonali zaboru w celu przywłaszczenia wyrobów ze złota o łącznej wartości

457.650,97 złotych, czym działał na szkodę S. K., S. S. (2) i A. S. (1), przy czym P. D. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 07 kwietnia 2004 w sprawie o sygn. akt VII K 1114/03 za czyn z art. 279 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący cztery lata, postanowieniem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 10 października 2005 roku zarządzono wykonanie kary, wyrokiem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 11 sierpnia 2004 w sprawie o sygn. akt VII K 1147/03 za czyn z art. 157 § 1 k.k. na karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres czterech lat próby, postanowieniem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 07 sierpnia 2006 zarządzono wykonanie kary, objętych następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 10 października 2008 w sprawie o sygn. akt II K 232/08, którym P. D. (1) wymierzono karę łączną roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 01 sierpnia 2009 do 27 kwietnia 2010 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 14 grudnia 2005 w sprawie o sygn. akt II K 869/05 zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 28 marca 2006 w sprawie o sygn. akt IV Ka 161/06 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i in. popełnione w ramach ciągu przestępstw na karę dwóch lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 28 lipca 2005 do 28 września 2005 oraz od 02 października 2007 do 01 sierpnia 2009. Działał przy tym umyślnie w zamiarze bezpośrednim, albowiem dokonać rozboju w opisany powyżej sposób, zamiar ten realizował i zrealizował. Czynem tym wyczerpał znamiona opisane w art. 280 § k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z 64 § 1 k.k.

Sąd uznał za zasadne dokonanie zmiany w opisie czynu polegającej na przyjęciu, iż P. D. (1) nie groził S. K. postrzeleniem, lecz pozbawieniem życia. Użycie wobec S. K. słów: „chcesz kurwo żyć, to się zamknij” (k. 16 akt sprawy II K 644/13) nie wskazuje w ocenie Sądu na groźbę postrzelenia, lecz pozbawienia życia.

Mając na uwadze postawy stron prezentowane w toku procesu oczywistym jest, iż w praktyce jedyną kwestią sporną była możliwość zastosowania wobec oskarżonego P. D. (1) dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, o jakim mowa w art. 60 § 3 k.k. Przepis ten stanowi, iż Sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Istotnym było więc ustalenie przez Sąd, czy postawa oskarżonego P. D. (1) w postępowaniu przygotowawczym wyczerpywała normę tego przepisu czy też nie. Dokonując oceny w tym zakresie Sąd nie podzielił stanowiska prezentowanego zarówno przez obrońcę oskarżonego, jak i oskarżyciela publicznego, wskazujących na zasadność zastosowania tego przepisu. W doktrynie i orzecznictwie konsekwentnie przyjmuje się, że sprawca winien ujawnić wobec organów ścigania istotne okoliczności popełnienia przestępstwa. Ujawnienie owych istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa nie może, co oczywiste, ograniczać się do przyznawania się do popełnienia przestępstwa, a więc nie kwestionowania stawianego zarzutu i musi polegać na ich przedstawieniu wobec organów ścigania, co sprawia, iż ocenie oskarżonego pod tym kątem podlegają wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego. Przed dokonaniem oceny wyjaśnień oskarżonego pod kątem możliwości stosowania w realiach niniejszej sprawy nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 3 k.k. koniecznym jest zwrócenie uwagi na poglądy wyrażone w następujących orzeczeniach. „Dobrodziejstwo z art. 60 § 3 k.k. ma zastosowanie, gdy sprawca: współdziałał z co najmniej dwiema osobami, ujawni już w fazie postępowania przygotowawczego wymagane informacje, poda wszystkie istotne okoliczności popełnienia przestępstwa, tzn. nie tylko okoliczności składające się na jego ustawowe znamiona, ale również dotyczące rozmiarów tego przestępstwa, sposobu działania, wielkości wyrządzonej szkody i uzyskanych korzyści z przestępstwa itp., opisujące wyczerpująco rolę i udział: jego samego w tym przestępstwie, wszystkich pozostałych współdziałających, przekazuje wiadomości dotychczas nieznaną organowi powołanemu do ścigania przestępstw lub takie, które - według wiedzy sprawcy - są temu organowi nieznaną, nie będzie dozował informacji (czas trwania ujawnienia ich będzie determinowany tylko skalą działalności przestępczej), ale od razu poda wszystkie istotne informacje, później tylko ewentualnie uszczegółowiając je” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2006 w sprawie o sygn. akt V KK 116/06, OSNwSK 2006/1/1287). Podobnie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Katowicach: „Przyznanie się oskarżonego do winy i złożenie nawet szczegółowych wyjaśnień nie jest równoznaczne z uznaniem, iż takie wyjaśnienia odpowiadają pojęciu "ujawnienia informacji i okoliczności przestępstwa" jakim posługuje się ustawodawca w przepisie art. 60

§ 3 k.k. Jak wynika to z obszernego już orzecznictwa Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych owo "ujawnienie" winno łączyć się z wszechstronnym wyjaśnieniem okoliczności przestępstwa, roli poszczególnych współdziałających osób, a w tym także i roli ujawniającego, nadto winno też zawierać informacje o wyrządzonej szkodzie i podziale zysków. "Ujawnienie" to także tylko takie wyjaśnienia, w których dostrzega się szczególnego rodzaju, szczerzy i krytyczny stosunek sprawcy do popełnionego czynu. Żadną miarą nie stanowią "ujawnienia" takie zatem wyjaśnienia oskarżonego w których dozuje on informacje i uzupełnia je, licząc na łagodniejszy wymiar kary" (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 marca 2006 w sprawie o sygn. akt II AKa 65/06, LEX nr 196132). Sąd Najwyższy uznał nadto, iż „warunkiem zastosowania art. 60 § 3 k.k. jest nie tylko podanie przez sprawcę znanych mu istotnych prawdziwych okoliczności popełnienia przestępstwa, ale także niezatajenia przez niego znanych innych istotnych okoliczności tegoż przestępstwa” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2005 w sprawie o sygn. akt WA 20/05, OSNwSK 2005/1/1566). „Warunkiem zastosowania art. 60 § 3 k.k. jest ujawnienie przez sprawcę wszystkich (znanych mu) istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa, w tym także tych dotyczących korzyści uzyskanej z przestępstwa” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 09 listopada 2004 w sprawie o sygn. akt IV KK 190/04, OSNKW 2005/6/53). „Określenia okoliczności popełnienia przestępstwa z art. 60 § 3 k.k. nie należy zawęzić jedynie do czynności wykonawczych czynu przestępczego, a zostawiać poza tym zakresem postąpienia z łupem. Określenie to obejmuje całokształt okoliczności popełnienia przestępstwa, również działania przygotowawcze, okoliczności sprzyjające przestępstwu, jak zachowania pomocne oraz podżegające, jak i zachowania następujące później, po zakończeniu działań sprawczych, jak oddalenie się z miejsca przestępstwa, ukrycie się sprawców i właśnie ukrycie łupu. Byłoby wynaturzeniem słuszności, stosować nadzwyczajne złagodzenie kary wobec sprawcy, który wydał współników, ale odmówił oddania swej niegodziwej korzyści” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 października 2003 w sprawie o sygn. akt II AKa 225/03, KZS 2004/4/38). W postanowieniu z dnia 11 marca 2010 wydanym w sprawie o sygn. akt V KK. 275/09 (OSNwSK 2010/1/553) Sąd Najwyższy wskazał, iż przepis art. 60 § 3 k.k. nie ma zastosowania, jeżeli oskarżony w toku postępowania zmieni treść wyjaśnień w zakresie istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa lub współdziałania w jego popełnieniu z innymi osobami. Ponadto Sąd Najwyższy wskazał, iż „zatajenie choć części znanych sprawcy okoliczności wyklucza stosowanie dobrodziejstwa z art. 60 § 3 kk. Bezsporne jest, iż zatajenie (pomniejszenie) rozmiarów stosowania przemocy fizycznej wobec każdej z ofiar należy do istotnych okoliczności popełnionych przestępstw” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 05 stycznia 2004 w sprawie o sygn. akt II KK 284/03, LEX nr 83742). „Przepis art. 60 § 3 kk nie wymaga, by sprawca ujawnił wszystkie okoliczności przestępstwa, lecz by były to ponadto okoliczności "istotne". Jakkolwiek zatem nie może ulegać wątpliwości, iż umniejszenie własnej roli w przestępstwie traktować należy w kategoriach "nieujawnienia" wszystkich jego "istotnych" okoliczności, to równie jest oczywiste, że owo umniejszenie roli polegać musi na pominięciu (bądź nieprawdziwym podaniu) okoliczności dotyczących faktycznych zachowań sprawcy w toku przestępnego działania (świadczących właśnie o jego roli w przestępstwie), nie zaś takich okoliczności, które mają jakiś pośredni - nie mający znaczenia dla rozstrzygnięcia - wpływ na takie zachowania” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2001 w sprawie o sygn. akt IV KKN 28/00, LEX nr 50971).

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego P. D. (1) złożonego na etapie postępowania, charakteryzują się dozowaniem informacji, zmiennością, umniejszaniem własnej roli oraz minimalizowaniem własnych negatywnych zachowań, co świadczy o chęci wyjawienia przez oskarżonego okoliczności popełnienia czynu w sposób jedynie dający wrażenie ujawnienia wszystkich istotnych okoliczności czynu, a jednocześnie w sposób umniejszający negatywne zachowania oskarżonego, a w konsekwencji minimalizujący jego odpowiedzialność karną. Należy podkreślić, iż nadto oskarżony w sposób oczywisty nie ujawnił wskazujących w sposób prawidłowy na wielkość wyrządzonej szkody, a w konsekwencji wielkość odniesionej przez siebie korzyści.

W niniejszej sprawie w toku postępowania przygotowawczego oskarżony P. D. (1) prezentował zmienne wersje dotyczące używania przemocy wobec S. K.. Początkowo zaprzeczał biciu, uderzaniu S. K. twierdząc, iż chwycił S. K. za usta, a drugą ręką za plecy, wepchnął ją siłą na zaplecze, po czym położył na podłodze koło sejf, następnie podawał, że S. K. próbowała się wyrwać, ale jak ją położył na ziemi to na niej usiadł, przytrzymał jej nogi swoimi nogami a rękoma trzymał za tył głowy i szyję, że jej nie bił, nie uderzał, tylko ją trzymał, następnie podał: „prostuję, ja ją uderzyłem ze 2-3 razy w plecy. To było tak odruchowo”. Twierdzenia oskarżonego w tym zakresie nie tylko pozostają w

sprzeczności z zeznaniami samej pokrzywdzonej S. K., które z przyczyn opisanych powyżej Sąd ocenił jako wiarygodne w całości, ale i niekwestionowaną w toku procesu przez strony opinią biegłych, w której biegły nie wskazał przecież na zaistnienie u S. K. obrażeń pleców lecz głowy, klatki piersiowej i kończyn dolnych.

Oskarżony zdecydowanie zaprzeczał użyciu wobec S. K. metalowego przedmiotu przypominającego broń palną. Z ocenionych jako w pełni wiarygodne zeznań oskarżycielki posiłkowej S. K. wynika jednak, iż oskarżony takim przedmiotem wobec oskarżycielki posiłkowej się posłużył. Na użycie tego przedmiotu S. K. zdecydowanie wskazuje opisując etap, na którym jeszcze stała, a więc nie mogło być tak jak wykazuje oskarżony, że wrażenie S. K. było omyłkowe i wynikało z dotykania głową sejfu w czasie gdy leżała na ziemi.

Składając wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego oskarżony pomniejszał wartość szkody. Oskarżony twierdził przecież, że po podziale złota przypadło po 300-400 gram na osobę. Przy uwzględnieniu czterech sprawców oraz dokonania podziału skradzionego mienia na części równe dla wszystkich sprawców wynikająca z wyjaśnień oskarżonego wielkość przedmiotu zaboru przekracza nieznacznie połowę tego, co wynika z zeznań S. S. (2) i przedłożonych przez nią dokumentów. Twierdzenia oskarżycielki posiłkowej zostały ocenione jako wiarygodne, sam oskarżony jak i jego obrońca w toku procesu nie kwestionował zarówno zeznań pokrzywdzonej, jak i przedłożonych przez nią na tę okoliczność dokumentów, tym samym uznać należało, iż również w tym zakresie oskarżony nie podał prawdy.

W świetle doświadczenia życiowego absolutnie nie zasługuje na wiarę opisywany przez oskarżonego sposób postąpienia z przypadającą na niego częścią łupu, czyli rzekoma sprzedaż 400 gram za kwotę 25.000 złotych nieznaną osobie o rosyjskim akcencie. Jest dla Sądu nieprzekonujące, iż osoba decydująca się na popełnienie tak brawurowego przestępstwa jakim jest rozbój dokonany w biały dzień na głównej ulicy turystycznej miejscowości, a więc niosący za sobą duże ryzyko niepowodzenia, miałyby postąpić z korzyścią odniesioną z tego czynu tak lekkomyślnie, by zbyć ją za kwotę daleką od rzeczywistej wartości rynkowej, w szczególności przy uwzględnieniu, iż przestępstwa tego dokonano w czasie, w którym doszło do powszechnie znanego wzrostu wartości złota, a nadto zbyć złoto bliżej nieznaną, niestaloną osobie, w sytuacji, gdy mogłoby to przecież prowadzić do wykrycia sprawców tego czynu. Doświadczenie życiowe wskazuje nadto, iż wyroby ze złota są w praktyce przywożone z krajów, których obywateli można określiła jako rosyjskojęzycznych, nie zaś wywożone do tych krajów.

Przyjęcie przez organ postępowania przygotowawczego, iż zachowanie sprawcy wyczerpuje przesłanki stosowania art. 60 § 3 k.k. nie wiąże w żaden sposób Sądu i było w ocenie Sądu, mając na uwadze opisane powyżej zastrzeżenia co do szczerości wyjaśnień oskarżonego, zbyt daleko idące.

Przyjęcie przez Sąd, iż wobec oskarżonego nie zachodzą przesłanki do nadzwyczajnego złagodzenia kary, o jakich mowa w art. 60 § 3 k.k. nie oznacza bynajmniej, iż Sąd ocenił postawę oskarżonego, zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i sądowego jako nieistotną. Przeciwnie, w ocenie Sądu fakt złożenia przez oskarżonego na etapie postępowania przygotowawczego obszernych wyjaśnień, ujawnienie wielu szczegółów, jak również konsekwentne przyznawanie się do popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynów, stanowi istotną okoliczność przemawiającą na korzyść sprawcy przy dokonywaniu wymiaru kary przez Sąd. Okoliczności te, w ocenie Sądu orzekającego, mogły być jednak rozpatrywane wyłącznie w kategoriach okoliczności łagodzących dla sprawcy, nie zaś przesłanek do nadzwyczajnego złagodzenia kary. Dlatego też Sąd ocenił konsekwentne przyznawanie się przez oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożenie obszernych wyjaśnień, jako okoliczność dla oskarżonego łagodzącą. Jako okoliczność obciążającą Sąd przyjął działanie w przemyślany sposób i z niskich pobudek, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, używanie wobec pokrzywdzonej S. K. przemocy w sposób znacznie przekraczający konieczność jej użycia dla osiągnięcia zaplanowanego uprzednio przez sprawców celu, a nadto liczną uprzednią karalność oskarżonego. Z tych względów Sąd uznał, iż karą odpowiednią wobec oskarżonego za zarzucany mu czyn winna być kara pięciu lat pozbawienia wolności. Sąd uświadamiał sobie, iż orzeczona kara w sposób istotny odbiega od kar wymierzonych współsprawcom. Należy jednak mieć na względzie, iż współsprawcy skorzystali z możliwości dobrowolnego poddania się karze, z której mógł również skorzystać oskarżony, czego jednak nie uczynił. Ponadto zachowanie oskarżonego różniło się od zachowania współsprawców w sposób istotny, albowiem to P. D.

(1) był osobą w zdecydowanej mierze używającą wobec S. K. przemocy i to, co kilkakrotnie w treści niniejszego uzasadnienia wskazano, w stopniu poważnie przekraczającym konieczność jej użycia. Ponadto podkreślić należy, iż Sąd orzekający wobec P. D. (1) nie jest w żaden sposób związany w zakresie możliwości wymiaru kary orzeczeniem wydanym wobec współsprawców przez Sąd w innym składzie. W ocenie Sądu osobie dopuszczającej się takiego czynu, przy uwzględnieniu uprzedniej karalności sprawcy winna zostać wymierzona kara zdecydowanie zbliżona do górnej granicy zagrożenia. Uwzględnienie przez Sąd opisanych powyżej okoliczności łagodzących skutkowało wymierzeniem oskarżonemu kary pięciu lat pozbawienia wolności.

Z uwagi na działanie sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz osiągnięcie korzyści majątkowej Sąd uznał za zasadne wymierzenie oskarżonemu obok kary pozbawienia wolności kary grzywny. Mając na uwadze zarówno przewidywaną przez sprawców korzyść, albowiem jest oczywiste, iż osoby planujące dokonać rozboju w sklepie jubilerskim, planując zabrać w celu przywłaszczenia złoto w znacznej ilości i to w czasie wzrostu wartości rynkowej tego kruszcu, liczą na osiągnięcie poważnej korzyści, jak i mając na uwadze wysokość rzeczywiście wyrządzonej szkody, która przekłada się przecież na wysokość korzyści odniesionej przez każdego ze sprawców, Sąd uznał za zasadne wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości czterystu stawek dziennych. Stawka dzienna w wysokości dwudziestu pięciu złotych odpowiada możliwościom zarobkowym sprawcy, będącego osobą młodą, zdolną do pracy. W ocenie Sądu z uwagi na motywację i sposób działania sprawcy, jak i osiągniętą korzyść grzywna orzeczonej wobec sprawcy winna być realnie odczuwalna, a nie iluzoryczna, polegająca na formalnym orzeczeniu tej kary, jednak w takim wymiarze zupełnie oderwanym od okoliczności popełnienia czynu. W ocenie Sądu grzywna orzeczonej stosownie do żądania oskarżyciela publicznego stanowiłaby właśnie karę w istocie iluzoryczną.

Z uwagi na brzmienie art. 63 § 1 k.k. Sąd był zobligowany do zaliczenia na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia oskarżonego P. D. (1) w sprawie.

Biorąc pod uwagę charakter czynu popełnionego przez oskarżonego i jego skutki, jakie nie tylko były odczuwane przez pokrzywdzoną S. K. bezpośrednio w czasie działania sprawcy, ale i później i niewątpliwie będą odczuwane przez pokrzywdzoną do końca życia Sąd uznał za zasadne orzeczenie na rzecz pokrzywdzonej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Działanie oskarżonego wobec S. K. nie dość, że polegało na stosowaniu wobec niej przemocy, to podkreślenia po raz kolejny wymaga, iż P. D. (1) używał wobec niej przemocy w zakresie znacznie przekraczającym cel, który przez sprawców został zaplanowany, a polegający na obezwładnieniu S. K.. Działanie oskarżonego odbiło się negatywnie w poważnym stopniu na jej zdrowiu i ma przełożenie na jej dalsze życie. Z uwagi na te okoliczności Sąd uznał za zasadne zasądzenie na rzecz S. K. kwoty trzydziestu tysięcy złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Z uwagi na sposób popełnienia czynu, a w szczególności fakt popełnienia tego przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, z których dwie w momencie wydawania wyroku wobec P. D. (1), były już osobami skazanymi prawomocnie, Sąd uznał, iż w tym zakresie P. D. (1) winien odpowiadać solidarnie z A. S. (2) i R. K..

Z uwagi na fakt, iż szkoda wyrządzona przez sprawców nie została naprawiona w zakresie przekraczającym kwotę przyznaną przez ubezpieczyciela Sąd uznał za zasadne zasądzenie na podstawie art. 415 § 4 k.p.k. od oskarżonego P. D. (1) na rzecz pokrzywdzonych S. S. (2) i A. S. (1) odszkodowania w kwocie 357.650,97 zł. Wysokość kwoty żądanej tytułem odszkodowania nie była w żaden sposób kwestionowana i wynika w sposób przekonujący z dokumentów przedłożonych przez oskarżycielkę posiłkową S. S. (2). Należy podkreślić, iż biorąc pod uwagę podawany przez S. S. (2) sposób wyliczenia wysokości szkody, jak również obliczenia zawarte w obliczeniu szkody przez księgowego, Sąd dostrzegł, iż oskarżycielka posiłkowa w istocie mogła domagać się nawet kwoty wyższej, czego jednak nie uczyniła. Nie budzi wątpliwości fakt, iż oskarżycielka posiłkowa nie była w stanie przedstawić dokumentacji na okoliczność wartości każdego ze skradzionych przedmiotów. Oskarżycielka posiłkowa przedłożyła fakturę ostatniego zakupu wyrobów ze złota (k. 858 akt sprawy II K 644/13). Średnia cena netto wynikająca z tej faktury odpowiada kwocie 147,90 zł. Średnia cena brutto odpowiada kwocie 181,91 zł. Minimalna cena netto z tej faktury to kwota 135,50 zł, co odpowiada kwocie brutto 166,65 zł. Z zeznań świadków wynika, iż sprawcy koncentrowali się na przedmiotach najwyższej wartości. Nawet gdyby jednak przyjęć najkorzystniejszą dla sprawców minimalną cenę wynikającą z ostatniej faktury zakupu byłaby to kwota 166,65 złotych. Zasadnym jest przecież przyjmowanie wartości szkody wraz z należnym podatkiem, a więc w kwocie brutto. Tym samym, skoro S. S. (2) dla obliczenia wysokości szkody przyjęła, iż wartość jednego

grama wynosiła 149,75 zł uznać należało, iż przyjęła w istocie wartość korzystną dla sprawców. Sąd przyjął, iż całkowita wartość wyrządzonej szkody wynosiła 457.650,97 zł, nie jak wskazano w wyliczeniu (k. 104 v. akt sprawy II K 644/13) 457.650,95 zł, albowiem zawarty w tym wyliczeniu (linia ósma k. 104 v. akt sprawy II K 644/13) zapis wyniku przemnożenia wagi skradzionego złota 3.056,10 g i wartości 149,75 zł jest błędny, gdyż wynik tej operacji to 457.650,975 zł nie jak wskazano w wyliczeniu 457.650,95 zł. Obok należności głównej Sąd zasądził ustawowe odsetki od dnia popełnienia czynu kierując się faktem, iż z wyjaśnień samego oskarżonego wynika, iż skradzione przedmioty były oznaczone metkami. Skoro były oznaczone metkami to wartość wyrządzonej szkody była sprawcom znana już w dacie czynu. Tym samym już w dacie czynu uświadamiali sobie wysokość kwoty jaka jest należna osobom, którym wyrządzili szkodę czynem niedozwolonym. Z uwagi na działanie przez P. D. (1) wspólnie i w porozumieniu z A. S. (2) i R. K. koniecznym było zastrzeżenie, iż odpowiedzialność tych osób w zakresie tej kwoty jest solidarna.

Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych. Oskarżony jest osobą młodą, zdolną do pracy, a tym samym posiada możliwości zdobycia środków pozwalających na pokrycie kosztów sądowych.